

AGATHA CHRISTIE

Ο απροσδόκητος επισκέπτης

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο απροσδόκτος επισκέπτης**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: *The Unexpected Guest*
Από τις Εκδόσεις *HarperCollins Publishers*, Λονδίνο 2017
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώργος Ίκαρος Μπαμπασάκης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 1999. All rights reserved.

© AGATHA CHRISTIE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

© Εξωφύλλου: *HarperCollins Publishers Ltd.*

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Απρόσμενος επισκέπτης»

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Δεκέμβριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4379-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4380-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Ο απροσδόκητος επισκέπτης

Διασκευή σε μυθιστόρημα
από τον Τσαρλς Όσμπορν

Μετάφραση: Γιώργος-Ίκαρος Μπαμπασάκης

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς	Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ	Ο Πάρκερ Πάιν ερευνά
Πέντε μικρά γουρουνάκια	Σιωπηλός μάρτυρας	Θάνατος στα σύννεφα
Φόνοι με αλφαριθμητική σειρά	Έγκλημα στον Νείλο	Νέμεση
Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές	Έγκλημα κάτω από τον ήλιο	Οι τελευταίες υποθέσεις της Μις Μαργλ
Ο Πουαρό ερευνά	Μυστήριο στην Καραϊβική	Έγκλήματα στην καρδιά του χειμώνα
Φόνος στο πρεσβυτήριο	Η ξεχασμένη δολοφονία	Έγκλήματα στην καρδιά του καλοκαιριού
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη	Ο φόνος είναι εύκολος	Έλα, πες μου πώς ζεις
Και δεν έμεινε κανένας	Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας	Μετά την κηδεία
Δέκα ύποπτοι για φόνο	Ο Ωχρός Ίππος	Ραντεβού με τον θάνατο
Μια αυτοβιογραφία	Το μυστήριο του Σίταφορντ	Καφές σκέτος
Έγκλημα στο γκολφ	Ο θάνατος του λόρδου Έτζουερ	Θλιμμένο κυπαρίσσι
Η δολοφονία του Ρότζερ Ακροϊντ	Με ανοικτά χαρτιά	Άγνωστος προορισμός
Οι Μεγάλοι Τέσσερις	Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης πουτίγκας	Μικρές ιστορίες μυστηρίου
Θανάσιμος κίνδυνος	Το τρένο των 16:50	Αφρώδες κυάνιο
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό	Τα δεκατρία προβλήματα	Ο ιστός της αράχνης
Η φαρμακερή πένα	Συνέταιροι στο έγκλημα	Πάρτι για δολοφόνους
Πρόσκληση σε φόνο	Ατέλειωτη νύχτα	Ραντεβού στη Βαγδάτη
Ο μυστικός αντίπαλος	Επιβάτης για Φρανκφούρτη	Το Χόλοου
Η δοκιμασία της αθωότητας	Ο άντρας με το καφέ κοστούμι	Φόνος στον αριθμό 14 και άλλες ιστορίες
Το μυστικό του Τσίμνις	Προς το μηδέν	Όσο διαρκεί το φως και άλλες ιστορίες
Φόνος στη Μεσοποταμία	Γάτα ανάμεσα σε περιστέρια	Το σκυλί του θανάτου και άλλες ιστορίες
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου	Ο γρίφος του παπουτσιού με την αγκράφα	Ο απροσδόκητος επισκέπτης
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό	Στην πλημμυρίδα της ζωής	Μάρτυρας κατηγορίας και άλλες ιστορίες
Τραγωδία σε τρεις πράξεις	Τα ρολόγια	Αστέρι πάνω από τη Βηθελέμ
Οι άθλοι του Ηρακλή	Ξενοδοχείο Μπέρτραμ	Το τρίτο κορίτσι
Σίκαλη στην τσέπη	Το τέχνασμα με τον καθρέφτη	
Ο καθρέφτης ράγισε	Η Πύλη του Πεπρωμένου	
Ν ή Μ;	Ο θάνατος έβαλε τελεία	
Το μυστήριο των εφτά ρολογίων	Ο μυστηριώδης κύριος	
Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;	Κουίν	

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Μάικλ Στάρκγουεντερ

Ένας άντρας γύρω στα τριάντα πέντε, που φτάνει στην οικία του Ρίτσαρντ Γουόργουικ λίγη ώρα αφότου δολοφονήθηκε ο τελευταίος.

Λόρα Γουόργουικ

Η σύζυγος του Ρίτσαρντ Γουόργουικ, μια ελκυστική ξανθιά γυναίκα, την οποία βρίσκει στον τόπο του εγκλήματος ο Μάικλ Στάρκγουεντερ.

Χένρι Έιντζελ

Βαλές και νοσοκόμος του Ρίτσαρντ Γουόργουικ.

Κυρία Γουόργουικ

Η μητέρα του Ρίτσαρντ Γουόργουικ, η οποία φροντίζει και τον γιο του άντρα της, τον Τζαν, από τον δεύτερο γάμο του αφότου οι γονείς του παιδιού πέθαναν.

Δεσποινίς Μπένετ

Οικονόμος και γραμματέας του Ρίτσαρντ Γουόργουικ, που ζει πολλά χρόνια μαζί τους.

Τζαν Γουόργουικ

Ετεροθαλής μικρός αδελφός του Ρίτσαρντ Γουόργουικ, τον οποίο ο Ρίτσαρντ απειλούσε ότι θα κλείσει σε ίδρυμα.

Τζον ΜακΓκρέγκορ

Ο πατέρας ενός παιδιού που είχε σκοτώσει με το αυτοκίνητό του ο Ρίτσαρντ Γουόργουικ δύο χρόνια πριν.

Αρχιφύλακας Καντγουάλαντερ

Νεαρός αστυνομικός που αγαπάει την ποίηση και διερευνά την υπόθεση μαζί με τον επιθεωρητή Τόμας.

Επιθεωρητής Τόμας

Ο ανώτερος του αρχιφύλακα Καντγουάλαντερ, που έχει αναλάβει την έρευνα γύρω από τις συνθήκες θανάτου του Ρίτσαρντ Γουόργουικ.

Τζούλιαν Φάραρ

Γύρω στα τριάντα πέντε, ευειδής άντρας, φίλος του Ρίτσαρντ Γουόργουικ, πολιτικός που έχει τη φιλοδοξία να γίνει βουλευτής.

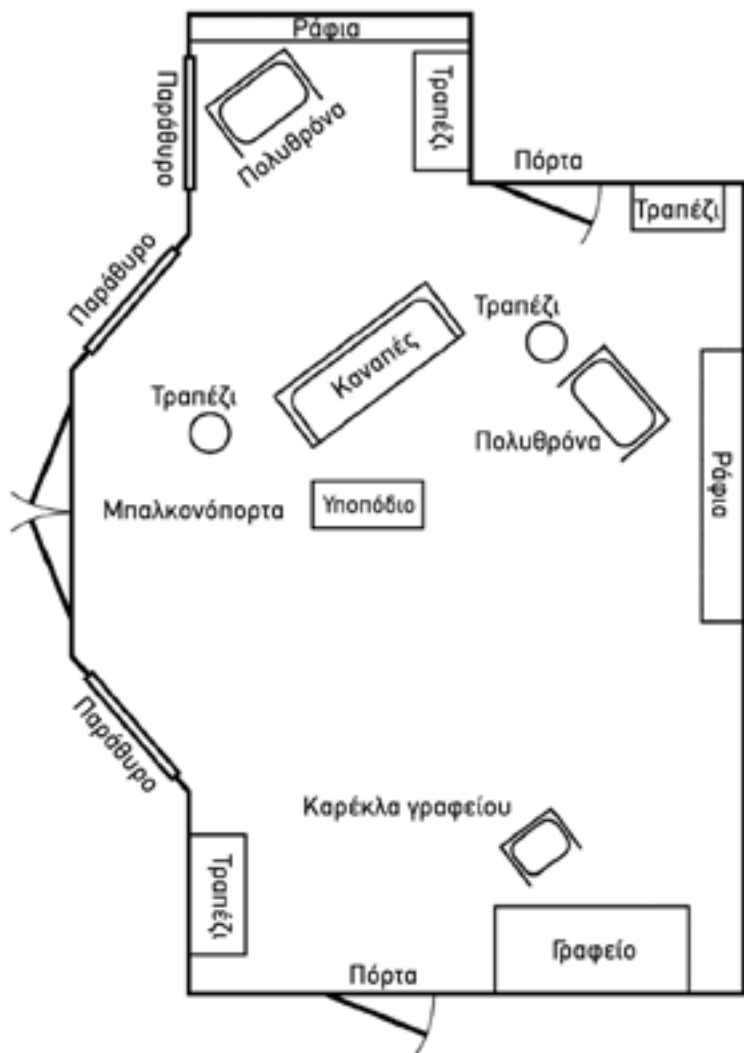
Λίγο πριν από τα μεσάνυχτα ήταν, ένα παγερό βράδυ του Νοεμβρίου, και στρόβιλοι ομίχλης έκρυβαν μέρη του σκοτεινού, στενού, επαρχιακού δρόμου ανάμεσα σε δέντρα στη Νότια Ουαλία, όχι μακριά από το Κανάλι του Μπρίστολ από όπου μια μπουρού ηχούσε μελαγχολικά και ρυθμισμένα κάθε λίγα λεπτά. Κάθε τόσο άκουγες το απόμακρο αλύχτισμα ενός σκυλιού και το μελαγχολικό κάλεσμα από ένα νυχτοπούλι. Τα λιγοστά σπίτια που υπήρχαν κατά μήκος του δρόμου, που δεν ήταν πολύ καλύτερος από σοκάκι, βρίσκονταν μισό μίλι μακριά το ένα απ' το άλλο. Σε μια από τις πιο σκοτεινές μεριές ο δρόμος έστριβε, περνώντας από ένα ωραίο, τριώροφο οίκημα που υψωνόταν πίσω από τον μεγάλο κήπο του, και σ' εκείνο το σημείο υπήρχε ένα αυτοκίνητο, που οι μπροστινοί τροχοί του είχαν πιαστεί σ' ένα χαντάκι στο πλάι του δρόμου. Ύστερα από δύο ή τρεις προσπάθειες να μαρσάρει και να βγει από το χαντάκι, ο οδηγός του αυτοκινήτου θα πρέπει να αποφάσισε ότι ήταν ανώφελο να επιμένει, και ο κινητήρας πια σιώπησε.

Πέρασαν ένα ή δύο λεπτά προτού ο οδηγός βγει από το αυτοκίνητο και κοπανάσει την πόρτα πίσω του. Ήταν ένας κάπως στιβαρός άντρας με ξανθά μαλλιά, γύρω στα τριάντα πέντε, με όψη ανθρώπου της υπαίθρου, με τραχύ τουίντ κοστούμι, μαύρο πανωφόρι, και καπέλο. Με έναν φακό για να βλέπει τον δρόμο, άρχισε να βαδίζει προσεκτικά στο γρασίδι προς το σπίτι, σταματώντας στα μισά της διαδρομής για να περιεργαστεί την κομψή πρόσοψη του

κτίσματος από τον δέκατο όγδοο αιώνα. Το σπίτι φαινόταν βυθισμένο σε απόλυτο σκοτάδι, καθώς ο άντρας σίμωσε στην μπαλκονόπορτα στην πλευρά του οικήματος που αντίκριζε. Στράφηκε να κοιτάξει το γρασίδι που είχε διασχίσει και τον δρόμο πέρα απ' αυτό, και βάδισε κατευθείαν ίσαμε την μπαλκονόπορτα, ψηλάφησε την τζαμαρία, και κοίταξε μέσα. Καθώς δε διέκρινε καμία κίνηση στο εσωτερικό, χτύπησε το τζάμι. Δεν υπήρξε καμία απάντηση, και ύστερα από λίγο ο άντρας χτύπησε πάλι, πολύ πιο δυνατά. Όταν συνειδητοποίησε ότι δεν είχε αποτέλεσμα το να χτυπάει, δοκίμασε το πόμολο. Μεμιάς, η μπαλκονόπορτα άνοιξε και ο άντρας σκουντούφλησε σε ένα δωμάτιο απολύτως σκοτεινό.

Μέσα στο δωμάτιο κοντοστάθηκε πάλι, σαν να προσπαθούσε να διακρίνει κάποιον ήχο ή κάποια κίνηση. «Χαίρετε», φώναξε. «Εί-ναι κανείς εδώ;» Έφεξε με τον φακό εδώ κι εκεί μες στο δωμάτιο, που όπως αποκαλύφθηκε ήταν ένα πολύ καλά επιπλωμένο γραφείο, με τοίχους γεμάτους βιβλία, και είδε στο κέντρο του δωματίου έναν ευειδή μεσόκοπο άντρα σε αναπηρική πολυθρόνα αντικριστά στην μπαλκονόπορτα, με μια κουβέρτα στα γόνατά του. Ο άντρας φαινόταν να έχει αποκοιμηθεί στην πολυθρόνα του. «Ω, γεια σας», είπε ο παρείσακτος. «Δεν ήθελα να σας ενοχλήσω. Χίλια συγγνώμη. Φταίει αυτή η αναθεματισμένη ομίχλη. Ξέφυγε απ' τον δρόμο το αμάξι μου και έπεσε σ' ένα χαντάκι, και δεν έχω την παραμικρή ιδέα πού βρίσκομαι. Ω, και άφησα την μπαλκονόπορτα ανοιχτή. Χίλια συγγνώμη και πάλι». Ενόσω συνέχιζε να μιλάει απολογητικά καθώς κινιόταν, επέστρεψε στην μπαλκονόπορτα, την έκλεισε και τράβηξε τις κουρτίνες. «Θα πρέπει να βγήκα από τη δημοσιά σε κάποιο σημείο», εξήγησε. «Κάνω κύκλους σ' αυτούς τους μπερδεμένους παράδρομους εδώ και πάνω από μια ώρα».

Καμία απάντηση. «Κοιμάστε;» ρώτησε ο παρείσακτος, καθώς αντίκρισε ξανά τον άντρα στην αναπηρική πολυθρόνα. Αφού και πάλι δεν έλαβε απάντηση, έστρεψε το φως του φακού στο πρόσωπο του άντρα, και σταμάτησε απότομα. Ο άντρας στην πολυθρόνα ούτε άνοιξε τα μάτια ούτε κουνήθηκε. Όταν ο παρείσακτος έσκυψε

πάνω του και άγγιξε τον ώμο του, θαρρείς για να τον ξυπνήσει, το σώμα του άντρα έγερσε στην πολυθρόνα σαν να κουλουριάστηκε. «Ω, Θεέ μου!» αναφώνησε ο άντρας που κρατούσε τον φακό. Στάθηκε ασάλευτος, για μια στιγμή, σαν αναποφάσιτος σχετικά με το

τι θα έπρεπε να κάνει, και, μετά, φέγγοντας με τον φακό εδώ κι εκεί στο δωμάτιο, βρήκε έναν διακόπτη πλάι σε μια πόρτα, και διέσχισε το δωμάτιο για να τον ανοίξει.

Άναψε το φως σε ένα γραφείο. Ο παρείσακτος ακούμπησε τον φακό του στην επιφάνεια του γραφείου και, κοιτάζοντας επίμονα τον άντρα στην πολυθρόνα, άρχισε να βαδίζει γύρω του. Πρόσέξε άλλη μια πόρτα με έναν διακόπτη δίπλα της, πήγε εκεί και πάτησε τον διακόπτη, ανάβοντας τις λάμπες σε δύο τραπέζια στρατηγικά τοποθετημένα στο δωμάτιο. Μετά, καθώς έκανε ένα βήμα προς τον άντρα, σάστισε σαν είδε για πρώτη φορά μια ελκυστική, ξανθιά γυναίκα γύρω στα τριάντα, με βραδινό φόρεμα και ασορτί σακάκι, να στέκεται δίπλα σε μια εσοχή γεμάτη ράφια με βιβλία στην άλλη μεριά του δωματίου. Τα χέρια της κρέμονταν άτονα, και η γυναίκα δεν κινήθηκε και δε μίλησε. Έδειχνε σαν να μην μπορούσε καν να ανασάνει. Ακολούθησε σιωπή για μια στιγμή ενόσω κοίταζαν ο ένας τον άλλο. Μετά, μίλησε ο άντρας. «Είναι... είναι νεκρός!» αναφώνησε.

Απολύτως ανέκφραστα, η γυναίκα τού απάντησε: «Ναι».

«Το ξέρετε ήδη;» ρώτησε ο άντρας.

«Ναι».

Ο άντρας πλησίασε προσεκτικά το πτώμα στην αναπηρική πολυθρόνα και είπε: «Τον πυροβόλησαν. Στο κεφάλι. Ποιος...;»

Σταμάτησε, καθώς η γυναίκα αργά σήκωσε το δεξί της χέρι που το έκρυβαν οι πτυχές του φορέματός της. Κρατούσε ένα περιστροφικό. Ο άντρας πήρε μια κοφτή ανάσα. Όταν έγινε φανερό ότι εκείνη δεν τον απειλούσε, την πλησίασε και πήρε απαλά το όπλο από το χέρι της. «Εσείς τον πυροβολήσατε;» ρώτησε.

«Ναι», απάντησε η γυναίκα ύστερα από μια παύση.

Ο άντρας απομακρύνθηκε από κοντά της και ακούμπησε το όπλο σε ένα τραπέζι δίπλα στην αναπηρική πολυθρόνα. Για μια στιγμή στάθηκε και κοίταξε τον νεκρό, μετά το βλέμμα του περιπλανήθηκε αβέβαιο στο δωμάτιο.

«Το τηλέφωνο είναι εκεί πέρα», είπε η γυναίκα νεύοντας προς το γραφείο.

«Το τηλέφωνο;» επανέλαβε σαν νχώ ο άντρας. Έδειχνε σαστισμένος.

«Εάν θέλετε να τηλεφωνήσετε στην αστυνομία», συνέχισε η γυναίκα, μιλώντας ακόμη με τον ίδιο αποστασιοποιημένο, ανέκφραστο τρόπο.

Ο ξένος την κοίταξε σαν ανήμπορος να την καταλάβει. Μετά, είπε: «Λίγα λεπτά δε θα αλλάξουν κάτι. Ούτως ή άλλως, θα τους πάρει ώρα ώσπου να φτάσουν εδώ οι αστυνομικοί με την ομίχλη που έχει. Θα ήθελα να μάθω περισσότερα—» Σταμάτησε και κοίταξε το πτώμα. «Ποιος είναι;»

«Ο σύζυγός μου», απάντησε η γυναίκα. Έκανε μια παύση, και κατόπιν συνέχισε: «Το όνομά του είναι Ρίτσαρντ Γουόργουικ. Εγώ είμαι Λόρα Γουόργουικ».

Ο άντρας συνέχισε να την κοιτάζει επίμονα. «Καταλαβαίνω», μουρμούρισε στο τέλος. «Δε θα ήταν καλύτερα να... να καθίσετε;»

Η Λόρα Γουόργουικ πήγε αργά και με κάποια αστάθεια σ' έναν καναπέ. Ο άντρας κοίταξε πάλι στο δωμάτιο και είπε: «Μπορώ να σας φέρω ένα ποτό, κάτι τέλος πάντων; Θα πρέπει να ήταν μεγάλο σοκ».

«Το να πυροβολήσω τον σύζυγό μου;» Ο τόνος της ήταν στεγνά ειρωνικός.

Δείχνοντας να έχει ανακτήσει την ψυχραιμία του, ο άντρας επιχείρησε να είναι ταιριαστός με το ύφος της. «Αυτό θα φανταζόμουν, ναι. Ή μήπως επρόκειτο για διασκέδαση και παιχνίδι;»

«Επρόκειτο για διασκέδαση και παιχνίδι», απάντησε η Λόρα Γουόργουικ ανεξικνίαστα καθώς κάθισε στον καναπέ. Ο άντρας συνοφρυώθηκε, δείχνοντας απορημένος. «Πάντως, ναι, θα ήθελα ένα ποτό», συνέχισε εκείνη.

Ο άντρας έβγαλε το καπέλο του και το έριξε σε μια πολυθρόνα, μετά σέρβιρε μπράντι από μια καράφα στο τραπέζι κοντά στην πολυθρόνα και έδωσε στη Λόρα Γουόργουικ το ποτήρι. Εκείνη ήπие, και ύστερα από μια παύση ο άντρας είπε: «Και τώρα υποθέτω ότι θα μου πείτε τι είναι όλη αυτή η ιστορία».

Η Λόρα Γουόργουικ τον κοίταξε. «Δεν είναι προτιμότερο να τηλεφωνήσετε στην αστυνομία;» ρώτησε.

«Όλα στην ώρα τους. Δε βλάπτει να κάνουμε πρώτα μια κουβεντούλα με την ησυχία μας, σωστά;» Έβγαλε τα γάντια του, τα έχωσε στην τσέπη του πανωφοριού του και άρχισε να ξεκουμπώνει το σακάκι του.

Η αυτοκυριαρχία της Λόρα Γουόργουικ άρχισε να ραγίζει: «Εγώ... δεν... δεν...» έκανε. Σταμάτησε και μετά συνέχισε: «Ποιος είστε; Πώς συνέβη να έρθετε εδώ απόψε;» Δίχως να του δώσει χρόνο να απαντήσει, συνέχισε, και η φωνή της άγγιξε τα όρια της κραυγής: «Για τ' όνομα του Θεού, πείτε μου ποιος είστε!»

Πολύ ευχαρίστως», αποκρίθηκε ο άντρας. Έσιαξε τα μαλλιά του με τα δάχτυλά του, κοίταξε ολόγυρα στο δωμάτιο για λίγο σαν να αναρωτιόταν από πού ή πώς να αρχίσει, και μετά συνέχισε: «Το όνομά μου είναι Μάικλ Στάρκγουεντερ. Ξέρω ότι είναι ασυνήθιστο όνομα». Της το συλλάβισε. «Είμαι μηχανικός. Εργάζομαι στην Αγγλοϊρανική Εταιρεία Πετρελαίου και μόλις επέστρεψα στη χώρα ύστερα από εργασία στον Περσικό Κόλπο». Σταμάτησε, θαρρείς και αναπόλησε για λίγο τη Μέση Ανατολή, ή ίσως προσπαθούσε να αποφασίσει πόσες λεπτομέρειες να πει, και μετά ανασήκωσε τους ώμους. «Είμαι εδώ στην Ουαλία δύο μέρες τώρα, και επισκέπτομαι παλιά αξιοθέατα. Η οικογένεια της μητέρας μου ήταν από αυτά τα μέρη και σκεφτόμουν να αγοράσω ένα σπιτάκι».

Κούνησε το κεφάλι του χαμογελώντας. «Τις τελευταίες δύο ώρες –μάλλον τρεις– θα έλεγα– έχω χαθεί για τα καλά. Οδηγούσα σ' όλους τους μπερδεμένους παράδρομους της Νότιας Ουαλίας, και κατέληξα σ' ένα χαντάκι! Πυκνή ομίχλη παντού. Βρήκα μια πύλη, σκουντούφλησα ίσαμε αυτό το σπίτι, με την ελπίδα να βρω ένα τηλέφωνο ή ενδεχομένως, εάν ήμουν τυχερός, να βολευτώ για απόψε. Δοκίμασα το πόμολο της μπαλκονόπορτας, διαπίστωσα ότι δεν ήταν κλειδωμένη, κι έτσι μπήκα. Και τότε βρήκα—» Ένευσε προς την αναπηρική πολυθρόνα, εννοώντας το πτώμα που ήταν ζαρωμένο πάνω της.

Η Λόρα Γουόργουικ σήκωσε το βλέμμα και τον κοίταξε, τα μάτια

της ήταν ανέκφραστα. «Χτυπήσατε το τζάμι πρώτα – κάμποσες φορές», μουρμούρισε.

«Ναι, πράγματι. Κανείς δεν απάντησε».

Η Λόρα κράτησε την ανάσα της. «Όχι, δεν απάντησα». Η φωνή της ήταν τώρα σχεδόν ψίθυρος.

Ο Στάρκγουεντερ την κοίταξε, σαν να πάσχιζε να την κατανοήσει. Έκανε ένα βήμα προς το πτώμα στην πολυθρόνα, μετά στράφηκε ξανά στη γυναίκα στον καναπέ. Για να την ενθαρρύνει να μιλήσει πάλι, επανέλαβε: «Όπως έλεγα, δοκίμασα το πόμολο, η μπαλκονόπορτα δεν ήταν κλειδωμένη, κι έτσι μπήκα».

Η Λόρα βύθισε το βλέμμα της στο ποτήρι της με το μπράντι. Μίλησε σαν να παρέθετε ένα απόσπασμα από κάποιο βιβλίο. «*Η πόρτα ανοίγει και μπαίνει ο απροσδόκητος επισκέπτης*». Αναρίγησε ελαφρώς. «Αυτή η φράση πάντα με τρόμαζε όταν ήμουν παιδί. “Ο απροσδόκητος επισκέπτης”». Τίναξε το κεφάλι της προς τα πίσω, σήκωσε το βλέμμα προς τον απροσδόκητο επισκέπτη και αναφώνησε με ξαφνική ένταση: «Ω, μα γιατί δεν τηλεφωνείτε στην αστυνομία να τελειώνουμε;»

Ο Στάρκγουεντερ βάδισε προς το πτώμα στην πολυθρόνα. «Όχι ακόμη», είπε. «Σε λίγο, ενδεχομένως. Μπορείτε να μου πείτε γιατί τον πυροβολήσατε;»

Η νότα της ειρωνείας επανήλθε στη φωνή της Λόρα καθώς του απάντησε. «Μπορώ να σας δώσω κάποιους έξοχους λόγους. Κατ’ αρχάς, έπινε. Και έπινε υπερβολικά. Κι ακόμα, ήταν βάνουσος. Ανυπόφορα βάνουσος. Χρόνια τώρα τον μισούσα». Αντιλήφθηκε την έντονη ματιά που της έριξε ο Στάρκγουεντερ και συνέχισε με θυμό: «Ω, μα τι περιμένατε να σας πω;»

«Τον μισούσατε για χρόνια;» μουρμούρισε ο Στάρκγουεντερ σαν να μονολογούσε. Κοίταξε σκεπτικά το πτώμα. «Αλλά κάτι –ναι, κάτι ξεχωριστό– θα πρέπει να συνέβη απόψε, έτσι δεν είναι;» ρώτησε.

«Έχετε απόλυτο δίκιο», απάντησε με έμφαση η Λόρα. «Πράγματι κάτι ξεχωριστό συνέβη απόψε. Κι έτσι, πήρα το πιστόλι από το

τραπέζι όπου βρισκόταν δίπλα του, και... και τον πυροβόλησα. Τόσο απλά». Έριξε μια ανυπόμονη ματιά στον Στάρκγουεντερ καθώς συνέχισε: «Ω, μα τι νόημα έχει να το συζητάμε; Απλώς θα πρέπει να καλέσετε την αστυνομία τελικά. Δεν υπάρχει καμία διέξοδος». Η φωνή της χαμήλωσε καθώς επανέλαβε: «Καμία διέξοδος!»

Ο Στάρκγουεντερ την κοίταξε από την άλλη μεριά του δωματίου. «Δεν είναι τόσο απλό όσο νομίζετε», σχολίασε.

«Γιατί δεν είναι απλό;» ρώτησε η Λόρα. Η φωνή της ακουγόταν κουρασμένη.

Ο Στάρκγουεντερ την πλησίασε και της μίλησε αργά και συνετά. «Δεν είναι εύκολο να κάνω αυτό που με παροτρύνετε να κάνω», είπε. «Είστε γυναίκα. Πολύ ελκυστική γυναίκα».

Η Λόρα τον κοίταξε έντονα. «Και έχει σημασία αυτό;» ρώτησε.

Η φωνή του Στάρκγουεντερ ακούστηκε σχεδόν εύθυμη καθώς απάντησε: «Θεωρητικά, και βέβαια όχι. Αλλά επί του πρακτέου, ναι». Πήγε το πανωφόρι του στην εσοχή, το άφησε σε μια πολυθρόνα και στράφηκε να κοιτάξει το πτώμα του Ρίτσαρντ Γουόργουικ.

«Ω, μιλάτε περί ιηποτισμού», σχολίασε άτονα η Λόρα.

«Πείτε το περιέργεια, αν προτιμάτε», είπε ο Στάρκγουεντερ. «Θα ήθελα να μάθω περί τίνος ακριβώς πρόκειται».

Η Λόρα κόμπιασε προτού απαντήσει. Μετά: «Σας έχω πει», είπε.

Ο Στάρκγουεντερ βάδισε αργά γύρω από την αναπηρική πολυθρόνα με το πτώμα του συζύγου της Λόρα, σαν να ήταν συνεπαρμένος. «Μου είπατε απλώς τα γεγονότα», παραδέχτηκε. «Αλλά τίποτα *περισσότερο* από τα γεγονότα».

«Και σας μίλησα για το έξοχο κίνητρό μου», αποκρίθηκε η Λόρα. «Δεν έχω να σας πω περισσότερα. Και εν πάση περιπτώσει, γιατί θα έπρεπε να πιστεύετε ό,τι σας λέω; Θα μπορούσα κάλλιστα να σκαρφιστώ όποια ιστορία θέλω. Δεν έχετε παρά μόνο τον λόγο μου σχετικά με το ότι ο Ρίτσαρντ ήταν ένα βάνουσο κτήνος και ότι μεθούσε και ότι μου έκανε μίση τη ζωή – και ότι τον μισούσα».

«Μπορώ να δεχτώ την τελευταία δήλωση χωρίς καμία αμφισβήτηση, θα έλεγα», είπε ο Στάρκγουεντερ. «Άλλωστε υπάρχουν

κάποιες ενδείξεις που τη στηρίζουν». Πλησίασε στον καναπέ πάλι, κοίταξε τη Λόρα. «Όπως και να 'χει, είναι κάπως δραστική η λύση, δε βρίσκετε; Λέτε ότι τον μισούσατε για χρόνια. Γιατί δεν τον αφήσατε; Σίγουρα θα ήταν πολύ πιο απλό».

Η φωνή της Λόρα ήταν διστακτική καθώς απάντησε: «Δεν... δεν έχω δικά μου χρήματα».

«Καλή μου κοπέλα», είπε ο Στάρκγουεντερ, «εάν μπορούσατε να αποδείξετε ότι ήταν βάνουσσος και ότι ήταν εθισμένος στο αλκοόλ και όλα τα υπόλοιπα, θα παίρνατε κάλλιστα διαζύγιο—ή θα χωρίζατε— και μετά θα εξασφαλίζατε κάποια διατροφή, ή πώς το λένε». Σταμάτησε, περίμενε μια απάντηση.

Βρίσκοντάς το δύσκολο να απαντήσει, η Λόρα σηκώθηκε και με την πλάτη στραμμένη στον Στάρκγουεντερ πήγε στο τραπέζι και ακούμπησε εκεί το ποτήρι της.

«Έχετε παιδιά;» τη ρώτησε ο Στάρκγουεντερ.

«Όχι... όχι, δόξα τω θεώ», απάντησε η Λόρα.

«Γιατί δεν τον αφήσατε, λοιπόν;»

Συγχυσμένη, η Λόρα στράφηκε να αντικρίσει τον άντρα που τη ρωτούσε. «Λοιπόν—» είπε τελικά, «λοιπόν—βλέπετε— τώρα θα κληρονομήσω όλα του τα χρήματα».

«Ω, όχι, μα όχι», την πληροφόρησε ο Στάρκγουεντερ. «Ο νόμος δε θα σας επιτρέψει να επωφεληθείτε από ένα έγκλημα». Έκανε ένα βήμα προς τη Λόρα και ρώτησε: «Η μήπως νομίζατε ότι...;» Κόμπιασε και μετά συνέχισε: «Μα τι νομίζατε;»

«Δεν καταλαβαίνω τι εννοείτε», του είπε η Λόρα.

«Δεν είστε ανόητη», είπε ο Στάρκγουεντερ κοιτάζοντάς την. «Ακόμα κι αν πράγματι κληρονομούσατε τα χρήματά του, δε θα σας ωφελούσε αυτό πολύ αν θα καταδικαζόσασταν σε ισόβια δεσμά». Αφού θρονιάστηκε άνετα στην πολυθρόνα, πρόσθεσε: «Ας υποθέσουμε ότι δεν είχα έρθει να σας χτυπήσω την μπαλκονόπορτα μόλις πριν από λίγο; Τι είχατε κατά νου να κάνετε;»

«Έχει σημασία;»

«Ίσως όχι, αλλά με ενδιαφέρει να μάθω. Ποια θα ήταν η ιστορία

σας αν δεν είχα εμφανιστεί απροσδόκητα εδώ και δε σας είχα πιάσει επ' αυτοφώρω; Θα λέγατε ότι ήταν ατύχημα; Ή αυτοκτονία;»

«Δεν ξέρω», αναφώνησε η Λόρα. Ακουγόταν αλλόφρων. Πήγε στον καναπέ, κάθισε δίχως να κοιτάζει τον Στάρκγουεντερ. «Δεν έχω ιδέα», πρόσθεσε. «Σας λέω, δεν... δεν είχα χρόνο να σκεφτώ».

«Όχι, δεν είχατε χρόνο», συμφώνησε αυτός. «Ίσως δεν είχατε χρόνο, δε νομίζω ότι ήταν προμελετημένο. Πιστεύω ότι ήταν παρορμητικό. Μάλιστα, πιστεύω ότι οφείλεται σε κάτι που είπε ο σύζυγός σας. Αυτό δεν είναι;»

«Δεν έχει σημασία, σας λέω», απάντησε η Λόρα.

«Τι είπε;» επέμεινε ο Στάρκγουεντερ. «Τι ήταν αυτό που είπε;»

Η Λόρα τον ατένισε σταθερά. «Αυτό είναι κάτι που δε θα το πω σε κανέναν», αναφώνησε.

Ο Στάρκγουεντερ πήγε στον καναπέ και στάθηκε πίσω της. «Θα σας ρωτήσουν στο δικαστήριο», την πληροφορήσε.

Η έκφρασή της ήταν βαρύθυμη καθώς αποκρίθηκε: «Δε θα απαντήσω. Δεν μπορούν να με αναγκάσουν να απαντήσω».

«Ναι, αλλά ο συνήγορός σας θα πρέπει να ξέρει», είπε ο Στάρκγουεντερ. Σκύβοντας πάνω από τον καναπέ και κοιτάζοντάς την πολύ σοβαρά, συνέχισε: «Μπορεί να έχει τεράστια σημασία».

Η Λόρα στράφηκε να τον αντικρίσει. «Ω, μα δε βλέπετε;» αναφώνησε. «Δεν καταλαβαίνετε; Δεν έχω την παραμικρή ελπίδα. Είμαι προετοιμασμένη για το χειρότερο».

«Μα γιατί; Επειδή απλώς μπήκα από την μπαλκονόπορτα; Εάν δεν το είχα κάνει, ίσως να—»

«Το κάνατε!» τον έκοψε η Λόρα.

«Ναι, το έκανα», συμφώνησε. «Και συνεπώς είστε τώρα προετοιμασμένη. Αυτό πιστεύετε;»

Εκείνη δεν απάντησε. «Ορίστε», της είπε ο Στάρκγουεντερ, προσφέροντάς της ένα τσιγάρο, και παίρνοντάς ένα και για τον ίδιο. «Λοιπόν, ας πάμε λίγο πιο πίσω τώρα. Μισούσατε για πολύ καιρό τον σύζυγό σας, και απόψε είπε κάτι που έκανε το ποτήρι να ξεχειλίζει. Αρπάξατε το πιστόλι που ήταν δίπλα και—» Σταμάτησε

ξαφνικά, με το βλέμμα στραμμένο στο πιστόλι πάνω στο τραπέζι. «Και γιατί, τέλος πάντων, καθόταν μ' ένα πιστόλι δίπλα του; Δεν είναι και πολύ σύνηθες».

«Ω, αυτό», είπε η Λόρα. «Ξέρετε, είχε τη συνήθεια να πυροβολεί γάτες».

Ο Στάρκγουεντερ την κοίταξε κατάπληκτος. «Γάτες;» ρώτησε.

«Ω, υποθέτω ότι θα πρέπει να σας εξηγήσω κάποια πράγματα τελικά», είπε παραιτημένη η Λόρα.

Ο Στάρκγουεντερ την κοίταξε με κάπως σαστισμένη έκφραση. «Λοιπόν;» την παρότρυνε.

Η Λόρα πήρε βαθιά ανάσα. Μετά, κοιτάζοντας ίσια μπροστά της, άρχισε να μιλάει. «Ο Ρίτσαρντ ήταν σπουδαίος κυνηγός», είπε. «Όταν πρωτογνωριστήκαμε, εννοώ... στην Κένυα. Ήταν άλλος άνθρωπος τότε. Ή μάλλον έδειχνε τα καλά του σημεία και όχι τα άσχημα. Είχε καλά σημεία, ξέρετε. Γενναιοδωρία και θάρρος. Υπέρτατο θάρρος. Ήταν πολύ ελκυστικός άντρας, γοήτευε πολύ τις γυναίκες».

Σήκωσε άξαφνα το βλέμμα της, σαν να συνειδητοποίησε την παρουσία του Στάρκγουεντερ για πρώτη φορά. Αυτός ανταπέδωσε το βλέμμα της, της άναψε το τσιγάρο της με τον αναπτήρα του και μετά άναψε το δικό του. «Συνεχίστε», την παρακίνησε.

«Παντρευτήκαμε λίγο αφότου γνωριστήκαμε», συνέχισε η Λόρα. «Μετά, δύο χρόνια αργότερα, είχε ένα τρομερό ατύχημα, τον κατασπάραξε ένα λιοντάρι. Ήταν τυχερός που βγήκε ζωντανός, αλλά ήταν σακάτης έκτοτε, ανήμπορος να βαδίζει κανονικά». Έγειρε πίσω, εμφανώς πιο χαλαρωμένη, και ο Στάρκγουεντερ πήγε και κάθισε σ' ένα υποπόδιο, αντικριστά της.

Η Λόρα τράβηξε μια ρουφηξιά από το τσιγάρο της και άφησε τον καπνό να βγει από τα χείλη της. «Λένε ότι η κακοτυχία βελτιώνει τον χαρακτήρα σου», είπε. «Αλλά τον δικό του δεν τον βελτιώσε. Απεναντίας, επιδείνωσε όλα τα άσχημα γνωρίσματά του. Την

εκδικητικότητα, μια σαδιστική πτυχή, το να πίνει υπερβολικά. Έκανε σχεδόν αφόρητη τη ζωή σε όλους σ' αυτό το σπίτι, και όλοι το ανεχόμασταν αυτό – ω ξέρετε, λέμε: “Τι λυπηρό που είναι ανάπηρος ο καημένος ο Ρίτσαρντ”. Δε θα έπρεπε να το ανεχόμαστε, φυσικά. Τώρα πια το καταλαβαίνω αυτό. Η ανέχεια αυτή άλλο δεν έκανε από το να τον ενθαρρύνει να αισθάνεται ότι ήταν διαφορετικός από τους υπόλοιπους ανθρώπους, κι έτσι να κάνει ό,τι ήθελε δίχως να δίνει λογαριασμό».

Σηκώθηκε και πήγε στο τραπέζι δίπλα στην πολυθρόνα για να τινάξει στάχτη σε μια σταχτοθήκη. «Σε όλη του τη ζωή», συνέχισε, «το να πυροβολεί ήταν αυτό που άρεσε στον Ρίτσαρντ πιο πολύ. Κι έτσι, όταν ήρθαμε να μείνουμε σ' αυτό το σπίτι, κάθε βράδυ, αφότου όλοι οι άλλοι πήγαιναν για ύπνο, αυτός καθόταν εκεί» –ένευσε προς την αναπηρική πολυθρόνα–, «και ο Έιντζελ, ξέρετε, ο υπηρέτης του και άνθρωπος για όλες τις δουλειές, ο γενικών καθηκόντων, θα λέγατε, φαντάζομαι, ναι, ο Έιντζελ έφερνε το μπράντι και ένα από τα πιστόλια του Ρίτσαρντ και τα ακουμπούσε δίπλα του. Μετά άνοιγε διάπλατα την μπαλκονόπορτα, και ο Ρίτσαρντ καθόταν εκεί και κοίταζε ώσπου να πιάσει τη λάμψη από τα μάτια μιας γάτας, ή ενός ξεστρατισμένου κουνελιού, ή ενός σκύλου, φερειπείν. Φυσικά, δεν υπάρχουν και πολλά κουνέλια τώρα τελευταία. Αυτή η αρρώστια –πώς τη λένε, μυζωμάτωση, κάτι τέτοιο– τα έχει αφανίσει. Αλλά ο Ρίτσαρντ πυροβολούσε ένα σωρό γάτες». Τράβηξε μια ρουφηξιά από το τσιγάρο της. «Και τη μέρα τις πυροβολούσε. Πυροβολούσε και πουλιά».

«Δε διαμαρτυρήθηκαν ποτέ οι γείτονες;» τη ρώτησε ο Στάρκγουεντερ.

«Ω, και βέβαια διαμαρτυρήθηκαν», απάντησε η Λόρα καθώς γύρισε και κάθισε πάλι στον καναπέ. «Ξέρετε, έχουμε ζήσει εδώ κάνα δυο χρόνια. Πριν, ζούσαμε στην ανατολική ακτή, στο Νόρφολκ. Κάπου εκατό με διακόσια ζωάκια ήταν τα θύματα του Ρίτσαρντ εκεί, και είχαμε πολλές διαμαρτυρίες. Γι' αυτό και ήρθαμε να μείνουμε εδώ, είναι η αλήθεια. Είναι πολύ απομονωμένο αυτό

το σπίτι. Έχουμε μόνο έναν γείτονα σε ακτίνα μιλίων. Αλλά υπάρχουν σε αφθονία σκίουροι και πουλιά και αδέσποτα γατιά».

Σταμάτησε για μια στιγμή, και μετά συνέχισε. «Το κυριότερο πρόβλημα στο Νόρφολκ προέκυψε στην πραγματικότητα όταν ήρθε μια γυναίκα στο σπίτι, η οποία μάζευε συνδρομές για το πανηγύρι του χωριού. Ο Ρίτσαρντ πυροβόλησε δεξιά κι αριστερά της καθώς εκείνη έφευγε κατηφορίζοντας το ιδιωτικό δρομάκι. Πιλάλησε σαν τρομαγμένος λαγός, είπε ο Ρίτσαρντ. Βρυχήθηκε στα γέλια όταν μας το είπε. Θυμάμαι να λέει ότι η χοντρή της πλάτη τρεμούλιαζε σαν ζελέ. Αλλά η γυναίκα πήγε στην αστυνομία, και ξέσπασε τρομερός τσακωμός».

«Το φαντάζομαι», ήταν το στεγνό σχόλιο του Στάρκγουεντερ.

«Αλλά ο Ρίτσαρντ τη σκαπούλαρε μια χαρά», του είπε η Λόρα. «Είχε άδεια για όλα τα πυροβόλα όπλα του, φυσικά, και διαβεβαίωσε την αστυνομία ότι τα χρησιμοποιούσε μόνο για να πυροβολεί κουνέλια. Ισχυρίστηκε ότι η φουκαριάρα η κυρία Μπάτερφιλτ ήταν μια νευρική γεροντοκόρη που φαντάστηκε ότι την πυροβολούσε, και ορκίστηκε ότι ποτέ δεν είχε κάνει κάτι τέτοιο. Ο Ρίτσαρντ ήταν πάντοτε πολύ πειστικός. Διόλου δε δυσκολεύτηκε να κάνει τους αστυνομικούς να τον πιστέψουν».

Ο Στάρκγουεντερ σηκώθηκε από το υποπόδιό του και πήγε κοντά στο πτώμα του Ρίτσαρντ Γουόργουικ. «Ο σύζυγός σας είχε, ως φαίνεται, μια μάλλον διεστραμμένη αίσθηση του χιούμορ», παρατήρησε δηκτικά. Κοίταξε στο τραπέζι δίπλα στην αναπηρική πολυθρόνα. «Καταλαβαίνω τι μου λέτε», συνέχισε. «Συνεπώς, το να υπάρχει ένα πιστόλι δίπλα του ήταν ρουτίνα, κάτι που συνέβαινε κάθε βράδυ. Αλλά σίγουρα δε θα προσδοκούσε να πυροβολήσει οτιδήποτε απόψε. Με τέτοια ομίχλη, σίγουρα όχι».

«Ω, πάντα είχε ένα πιστόλι τοποθετημένο εκεί», αποκρίθηκε η Λόρα. «Κάθε βράδυ. Ήταν σαν παιδικό παιχνίδι. Μερικές φορές, πυροβολούσε στον τοίχο, έκανε σχήματα. Να εκεί, στα αριστερά, πίσω από την κουρτίνα».

Ο Στάρκγουεντερ πήγε και ανασήκωσε την κουρτίνα στην αριστερή μεριά, φανερώνοντας ένα σχήμα καμωμένο από τρύπες από

σφαίρες στον τοίχο. «Για τ' όνομα του Θεού, σχημάτισε τα ίδια του τα αρχικά στον τοίχο. “ΡΓ”, με σφαίρες. Εντυπωσιακό». Έβαλε πά-λι στη θέση της την κουρτίνα και στράφηκε στη Λόρα. «Οφείλω να ομολογήσω ότι ήξερε να πυροβολεί πολύ καλά. Χμ, ναι. Θα πρέπει να ήταν πολύ φοβιστικό το να ζει κανείς μαζί του».

«Ήταν», απάντησε με έμφαση η Λόρα. Με σχεδόν υστερική σφοδρότητα, σηκώθηκε από τον καναπέ και πλησίασε στον απρό-σκλητο επισκέπτη της. «Είναι ανάγκη να μιλάμε ξανά και ξανά για όλα αυτά;» ρώτησε με αγανάκτηση. «Άλλο δεν κάνουμε από το να αναβάλλουμε αυτό που θα γίνει αναγκαστικά στο τέλος. Δεν κατα-λαβαίνετε ότι *πρέπει* να τηλεφωνήσετε στην αστυνομία; Δεν έχετε άλλη επιλογή. Δεν αντιλαμβάνεστε ότι θα είναι πολύ πιο ευγενικό να το κάνετε τώρα αμέσως; Ή μήπως θέλετε να το κάνω εγώ; Αυ-τό είναι; Καλώς, θα το κάνω εγώ».

Πήγε με βιάση στο τηλέφωνο, αλλά ο Στάρκγουεντερ την πρό-φτασε καθώς εκείνη σήκωνε το ακουστικό, και έβαλε το χέρι του πάνω στο δικό της. «Πρέπει να μιλήσουμε πρώτα», της είπε.

«Μα ήδη μιλάμε», είπε η Λόρα. «Και εν πάση περιπτώσει, δεν έχουμε τίποτα να πούμε».

«Κι όμως, έχουμε», επέμεινε εκείνος. «Είμαι ανόητος, τολμώ να πω. Αλλά πρέπει να βρούμε κάποια διέξοδο».

«Διέξοδο; Για μένα;» ρώτησε η Λόρα. Ακουγόταν σαν να μην πίστευε στ' αυτιά της.

«Ναι. Για σας». Ο Στάρκγουεντερ έκανε μερικά βήματα μακριά της, και μετά γύρισε και την αντίκρισε. «Πόσο κουράγιο διαθέτε-τε;» ρώτησε. «Μπορείτε να πείτε ψέματα, αν χρειαστεί, και να τα πείτε πειστικά;»

Η Λόρα τον κοίταξε. «Είστε τρελός;», είπε.

«Πιθανόν», συμφώνησε ο Στάρκγουεντερ.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της σαστισμένα. «Δεν ξέρετε τι κά-νετε», του είπε.

«Ξέρω πολύ καλά τι κάνω», αντιγύρισε αυτός. «Κάνω τον εαυ-τό μου συνεργό».

«Μα γιατί;» ρώτησε η Λόρα. «Γιατί;»

Ο Στάρκγουεντερ την κοίταξε για μια στιγμή προτού απαντήσει. Μετά: «Ναι, γιατί;» επανέλαβε. Μιλώντας αργά και σκεπτικά, είπε: «Για τον απλό λόγο, υποθέτω, ότι είστε μια πολύ ελκυστική γυναίκα, και δε μου αρέσει να σκέφτομαι ότι θα σας κλείσουν στη φυλακή για όλα τα καλύτερα χρόνια της ζωής σας. Κάτι εξίσου φριχτό με το να σας στείλουν στην αγχόννη ν' αφήσετε την τελευταία σας πνοή εκεί, κατά την άποψή μου. Και η κατάσταση δε φαίνεται να σας αφήνει πολλά περιθώρια. Ο σύζυγός σας ήταν ανήμπορος, ένας σακάτης. Τα όποια αποδεικτικά στοιχεία αμφισβητηθούν, θα αμφισβητηθούν μόνο από τον δικό σας λόγο, έναν λόγο που δείχνετε εξαιρετικά απρόθυμη να δώσετε. Συνεπώς, φαίνεται εξόχως απίθανο να σας απαλλάξουν οι ένορκοι».

Η Λόρα τον κοίταξε σταθερά. «Δε με ξέρετε», είπε. «Όλα όσα σας είπα μπορεί να ήταν ψέματα».

«Μπορεί», συμφώνησε εύθυμα ο Στάρκγουεντερ. «Και μπορεί να είμαι κορόιδο. Αλλά σας πιστεύω».

Η Λόρα απέστρεψε το βλέμμα, μετά κάθισε βαριά στο υποπόδιο με την πλάτη της γυρισμένη σ' αυτόν. Για μερικές στιγμές, τίποτα δεν ειπώθηκε. Μετά, στράφηκε να τον αντικρίσει, τα μάτια της ξαφνικά φωτίστηκαν από ελπίδα, τον κοίταξε ερωτηματικά, και κατόπιν κατένευσε σχεδόν ανεπαίσθητα. «Ναι», του είπε, «μπορώ να πω ψέματα αν χρειαστεί».

«Ωραία», αναφώνησε με αποφασιστικότητα ο Στάρκγουεντερ. «Και τώρα, μιλήστε και μιλήστε γρήγορα». Πήγε στο τραπέζι δίπλα στην αναπηρική πολυθρόνα, τίναξε στάχτη στη σταχτοθήκη. «Πρώτα απ' όλα, ποιοι ακριβώς βρίσκονται σ' αυτό το σπίτι; Ποιοι μένουν εδώ;»

Ύστερα από μια στιγμή δισταγμού, η Λόρα άρχισε να μιλάει, σχεδόν μηχανικά. «Η μητέρα του Ρίτσαρντ», του είπε. «Και η Μπένι — η δεσποινίς Μπένετ, αλλά τη φωνάζουμε Μπένι —, που είναι κάτι σαν οικονόμος και γραμματέας μαζί. Παλιά ήταν νοσοκόμα. Είναι πολύ καιρό εδώ, και είναι αφοσιωμένη στον Ρίτσαρντ. Και ο Έιντζελ.

Τον ανέφερα ήδη, νομίζω. Είναι νοσηλευτής, και, ναι, βαλές υποθέτω. Φροντίζει γενικά τον Ρίτσαρντ».

«Μένουν και οικιακοί βοηθοί στο σπίτι;»

«Όχι οικότροφοι, μόνο κάποιοι που έρχονται τη μέρα για ορισμένες δουλειές». Έκανε μια παύση. «Ω, παραλίγο να το ξεχάσω», συνέχισε. «Και ο Τζαν, φυσικά».

«Ο Τζαν;» ρώτησε κοφτά ο Στάρκγουεντερ. «Ποιος είναι ο Τζαν;»

Η Λόρα τού έριξε μια αμήχανη ματιά προτού απαντήσει. Μετά, με ύφος κάπως απρόθυμο, είπε: «Είναι ο ετεροθαλής μικρός αδελφός του Ρίτσαρντ. Ζει – ζει μαζί μας».

Ο Στάρκγουεντερ πήγε στο υποπόδιο όπου εκείνη καθόταν ακόμη. «Μιλήστε μου καθαρά, λοιπόν», επέμεινε. «Τι υπάρχει σχετικά με τον Τζαν που δε θέλετε να μου πείτε;»

Ύστερα από μια στιγμή δισταγμού, η Λόρα μίλησε, αν και εξακολουθούσε να δείχνει επιφυλακτική. «Ο Τζαν είναι καλός», είπε. «Πολύ τρυφερός και γλυκός. Αλλά... αλλά δεν είναι ακριβώς σαν τους άλλους ανθρώπους».

«Καταλαβαίνω», μουρμούρισε με συναίσθηση ο Στάρκγουεντερ. «Πάντως τον συμπαθείτε, έτσι δεν είναι;»

«Ναι», παραδέχτηκε η Λόρα. «Ναι, τον συμπαθώ πολύ. Γι' αυτό... γι' αυτό σ' αλήθεια δεν μπορούσα απλώς να σηκωθώ και ν' αφήσω τον Ρίτσαρντ. Λόγω του Τζαν. Βλέπετε, αν έκανε το δικό του ο Ρίτσαρντ, θα είχε στείλει τον Τζαν σε ίδρυμα».

Ο Στάρκγουεντερ περιτριγύρισε αργά την αναπηρική πολυθρόνα, κοιτάζοντας το πτώμα του Ρίτσαρντ Γουόργουικ και συλλογίζόμενος. Μετά: «Αντιλαμβάνομαι», μουρμούρισε. «Με την απειλή αυτή σας δέσμευε. Με την απειλή ότι, εάν τον εγκαταλείπατε, θα έστελνε τον μικρό Τζαν σε ίδρυμα;»

«Ναι», απάντησε η Λόρα. «Εάν... εάν πίστευα ότι θα μπορούσα να έχω αρκετά χρήματα για να φροντίζω τον Τζαν κι εμένα... αλλά δεν ξέρω πώς θα μπορούσα. Και ούτως ή άλλως, ο Ρίτσαρντ ήταν ο φυσικός κηδεμόνας του μικρού, φυσικά».

«Ήταν καλός μαζί του ο Ρίτσαρντ;» ρώτησε ο Στάρκγουεντερ.

«Μερικές φορές», απάντησε η Λόρα.

«Και τις άλλες;»

«Έλεγε... πολύ συχνά έλεγε ότι θα στείλει σε ίδρυμα τον Τζαν», είπε εκείνη. «Έλεγε στον Τζαν: “Θα είναι όλοι πολύ καλοί μαζί σου, μικρέ. Θα σε φροντίζουν και θα σε περιποιούνται μια χαρά. Και η Λόρα, είμαι σίγουρος, θα έρχεται να σε βλέπει μια δυο φορές τον χρόνο”. Τον αναστάτωνε έτσι τον Τζαν, τον τρόμαζε, τον έκανε να παρακαλεί, να εκλιπαρεί, να τραυλίζει. Και μετά, ο Ρίτσαρντ έγερνε πίσω στην πολυθρόνα του και βρυχιόταν στα γέλια. Τίναζε πίσω το κεφάλι του και γελούσε, γελούσε, γελούσε».

«Καταλαβαίνω», είπε ο Στάρκγουεντερ, κοιτάζοντάς την προσεκτικά. Ύστερα από μια παύση, επανέλαβε σκεπτικά: «Καταλαβαίνω».

Η Λόρα σηκώθηκε με βιάση και πήγε στο τραπέζι δίπλα στην αναπηρική πολυθρόνα για να σβήσει το τσιγάρο της. «Δεν είναι ανάγκη να με πιστεύετε», είπε. «Δεν είναι ανάγκη να πιστεύετε ούτε λέξη απ’ όσα λέω. Μπορεί, ξέρετε, να τα σκαρφίζομαι όλα αυτά».

«Σας είπα, θα το ρισκάρω», αντιγύρισε ο Στάρκγουεντερ. «Και τώρα λοιπόν», συνέχισε, «πείτε μου, πώς είναι αυτή, η πώς-τηλένε, η Μπένετ, η Μπένι; Της κόβει; Είναι έξυπνη;»

«Είναι πολύ αποτελεσματική και ικανή», τον διαβεβαίωσε η Λόρα.

Ο Στάρκγουεντερ κροτάλισε τα δάχτυλά του. «Κάτι μου πέρασε μόλις απ’ το μυαλό», είπε. «Πώς και δεν άκουσε κανένας στο σπίτι τον αποψινό πυροβολισμό;»

«Λοιπόν, η μητέρα του Ρίτσαρντ είναι πολύ ηλικιωμένη, και μάλλον κωφή», απάντησε η Λόρα. «Το δωμάτιο της Μπένι είναι στην άλλη άκρη του σπιτιού, και η κάμαρα του Έιντζελ είναι απομονωμένη, με πόρτα που έχει τσόχινη ηχομόνωση. Και τέλος, ο μικρός Τζαν. Κοιμάται στο δωμάτιο πάνω από αυτό εδώ. Αλλά πηγαίνει νωρίς για ύπνο και κοιμάται πολύ βαθιά».

«Μας βολεύουν πολύ αυτά, είναι καλοτυχία για μας», παρατήρησε ο Στάρκγουεντερ.

Η Λόρα έδειχνε απορημένη. «Μα τι εννοείτε;» τον ρώτησε. «Ότι θα μπορούσαμε να το παρουσιάσουμε σαν αυτοκτονία;»

Ο Στάρκγουεντερ στράφηκε και κοίταξε πάλι το πτώμα. «Όχι», είπε κουνώντας το κεφάλι του. «Δεν υπάρχει τέτοια ελπίδα, φοβάμαι». Βάδισε προς την αναπηρική πολυθρόνα, χαμήλωσε το βλέμμα προς τον νεκρό Ρίτσαρντ Γουόργουικ για μια στιγμή, και μετά ρώτησε: «Ήταν δεξιόχειρας, να υποθέσω;»

«Ναι», απάντησε η Λόρα.

«Ναι, φοβήθηκα πως ναι. Σ' αυτή την περίπτωση δε θα μπορούσε να αυτοπυροβοληθεί από αυτή τη γωνία», αποφάνθηκε, δείχνοντας τον αριστερό κρόταφο του Γουόργουικ. «Εκτός αυτού, δεν υπάρχει σημάδι από κάψιμο». Συλλογίστηκε για μερικά δευτερόλεπτα και μετά πρόσθεσε: «Όχι, το όπλο θα πρέπει να πυροβόλησε από μια ορισμένη απόσταση. Η αυτοκτονία σίγουρα αποκλείεται». Σταμάτησε πάλι, προτού συνεχίσει. «Αλλά υπάρχει το ενδεχόμενο του ατυχήματος, φυσικά. Ναι, εντέλει, θα μπορούσε να είναι άτυχημα».

Ύστερα από μια παρατεταμένη παύση, άρχισε να παίζει σαν ηθοποιός αυτά που είχε στο μυαλό του. «Λοιπόν, ας πούμε ότι ήρθα εδώ απόψε. Όπως και έκανα, στην πραγματικότητα. Και μπήκα από τούτη εδώ την μπαλκονόπορτα». Πήγε στην μπαλκονόπορτα, και μιμήθηκε πώς σκουντούφλησε μέσα στο δωμάτιο. «Ο Ρίτσαρντ με πέρασε για διαρρήκτη, και πυροβόλησε χωρίς να με πετύχει. Είναι πολύ ευλογοφανές, από όλα όσα μου είπατε σχετικά με τα κατορθώματά του. Και λοιπόν, τότε του ορμάω» —και ο Στάρκγουεντερ έσπευσε στο πτώμα στην αναπηρική πολυθρόνα— «και κάνω να του πάρω το πιστόλι—»

Η Λόρα τον διέκοψε με βιάση. «Και το πιστόλι εκπυρσοκρότησε πάνω στην πάλη, ναι;»

«Ναι», συμφώνησε ο Στάρκγουεντερ, αλλά αμέσως διόρθωσε τον εαυτό του. «Όχι, δεν πιάνει αυτό. Όπως είπα, οι αστυνομικοί θα διαπιστώσουν αμέσως ότι το πιστόλι δεν έβαλε από τόσο μικρή απόσταση». Χρειάστηκε μερικές στιγμές για να το ξανασκεφτεί, και

μετά συνέχισε. «Ας πούμε, λοιπόν, ότι του παίρνω το πιστόλι μεμιάς». Κούνησε το κεφάλι του, και ανέμισε τα χέρια του φανερώνοντας απογοήτευση. «Όχι, δεν πιάνει ούτε αυτό. Άπαξ και του πήρα το πιστόλι, για ποιον λόγο να τον πυροβολήσω; Όχι, φοβάμαι ότι δεν πιάνει». Αναστέναξε. «Εντάξει, λοιπόν», αποφάσισε, «ας το αφήσουμε έτσι, ότι πρόκειται για φόνο. Καθαρό και απλό φόνο. Αλλά φόνο από κάποιον άλλο, απ' έξω. Φόνος από κάποιον άγνωστο, ή από κάποιους αγνώστους». Πήγε στην μπαλκονόπορτα, τράβηξε μια κουρτίνα και κοίταξε έξω σαν να αναζητούσε έμπνευση.

«Ένας πραγματικός διαρρήκτης, ίσως;» πρότεινε εξυπηρετικά η Λόρα.

Ο Στάρκγουεντερ σκέφτηκε για μια στιγμή, και μετά είπε: «Λοιπόν, ναι, υποθέτω ότι θα μπορούσε να είναι ένας διαρρήκτης, αλλά φαίνεται λίγο μούφα». Σταμάτησε, μετά πρόσθεσε: «Κι αν επρόκειτο για κάποιον εχθρό; Φαντάζει μελοδραματικό ενδεχομένως, αλλά από όσα μου είπατε για τον σύζυγό σας φαίνεται ότι ανήκει στο είδος των ανθρώπων που έχουν εχθρούς. Καλά δε λέω;»

«Ναι, μάλλον», απάντησε η Λόρα, μιλώντας αργά και αβέβαια, «υποθέτω ότι ο Ρίτσαρντ είχε εχθρούς, αλλά—»

«Ας αφήσουμε τα αλλά για την ώρα», τη διέκοψε ο Στάρκγουεντερ, σβήνοντας το τσιγάρο του στη σταχτοθήκη στο τραπέζι δίπλα στην αναπηρική πολυθρόνα, και μετά πήγε και στάθηκε από πάνω από τη Λόρα ενόσω εκείνη καθόταν στον καναπέ. «Πείτε μου όλα όσα μπορείτε για τους εχθρούς του Ρίτσαρντ. Ο Νούμερο Ένα, υποθέτω, θα ήταν η δεσποινίς —ξέρετε, η δεσποινίς που έτρεμε σαν ζελές η πλάτη της— η γυναίκα που πυροβόλησε ο σύζυγός σας. Αλλά δε φαντάζομαι ότι μπορεί να είναι πιθανή φόνισσα. Τέλος πάντων, φαντάζομαι ότι ζει ακόμη στο Νόρφολκ, και θα ήταν μάλλον παρατραβηγμένο να τη φανταστούμε να της τη δίνει μια μέρα και να έρχεται στην Ουαλία για να τον ξεπαστρέψει. Ποιος άλλος;» παρότρυνε τη Λόρα. «Ποιος άλλος θα μπορούσε να του κρατάει κακία;»

Η Λόρα έδειχνε αβέβαιη. Σηκώθηκε, βάδισε λίγο και άρχισε να ξεκουμπώνει το σακάκι της. «Λοιπόν», άρχισε να λέει

επιφυλακτικά, «υπήρχε ένας κηπουρός, κοντά έναν χρόνο πριν. Ο Ρίτσαρντ τον απέλυσε και δεν του έδινε συστατική επιστολή. Ο άντρας ήταν έξαλλος μ' αυτό, αναθεμάτιζε άσχημα και εκτόξευσε ένα σωρό απειλές».

«Ποιος ήταν;» ρώτησε ο Στάρκγουεντερ. «Κάποιος ντόπιος;»

«Ναι», απάντησε η Λόρα. «Ήταν από το Σάνβαϊρβεχαν, περίπου έξι χιλιόμετρα από εδώ». Έβγαλε το σακάκι της και το άπλωσε στο μπράτσο του καναπέ.

Ο Στάρκγουεντερ συνοφρυώθηκε. «Δε θα πιάσει με τον κηπουρό σας», της είπε. «Μπορεί κάποιος να στοιχηματίσει ότι έχει γερό άλλοθι, ότι ήταν στο σπίτι του. Και ακόμα κι αν δεν έχει άλλοθι, ή αν πρόκειται για άλλοθι που μόνο η γυναίκα του μπορεί να υποστηρίξει ή να επιβεβαιώσει, ίσως καταλήξουμε στο να καταδικαστεί εξαιτίας μας ο καημένος για κάτι που δεν έχει διαπράξει. Όχι, δε μας βολεύει ο κηπουρός. Αυτό που θέλουμε είναι ένας εχθρός από το παρελθόν, ο οποίος δε θα είναι και τόσο εύκολο να εντοπιστεί».

Η Λόρα περιπλανήθηκε αργά στο δωμάτιο, προσπαθώντας να σκεφτεί, ενώ ο Στάρκγουεντερ συνέχισε: «Μήπως κάποιος από τον καιρό που ο Ρίτσαρντ πυροβολούσε τίγρεις και λιοντάρια; Κάποιος στην Κένυα, ή στη Νότια Αφρική, ή στην Ινδία; Σε κάποιο μέρος όπου δε θα μπορούν να τον εντοπίσουν πολύ εύκολα οι αστυνομικοί;»

«Μακάρι να μπορούσα να σκεφτώ», είπε η Λόρα απελπισμένα. «Μακάρι να μπορούσα να θυμηθώ. Ναι, μακάρι να μπορούσα να θυμηθώ κάποιες ιστορίες από εκείνο τον καιρό που μας αφηγούνταν τότε τότε ο Ρίτσαρντ».

«Δεν έχουμε καν κάποια διαθέσιμα αντικείμενα», μουρμούρισε ο Στάρκγουεντερ. «Ξέρετε, ένα τουρμπάνι κάποιου Σιχ απρόσεκτα αφημένο πάνω στην καράφα, ή ένα μαχαίρι Μάου Μάου, ή ένα δηλητηριώδες βέλος». Πίεσε τα χέρια του στο μέτωπό του για να συγκεντρωθεί. «Που να πάρει», συνέχισε, «αυτό που χρειαζόμαστε είναι κάποιον που να του κρατάει μεγάλη κακία, κάποιον που τον

κακομεταχειρίστηκε ο Ρίτσαρντ». Πλησίασε τη Λόρα και την παρώθησε: «Σκεφτείτε, κυρία μου. Σκεφτείτε. Σκεφτείτε!»

«Δεν... δεν μπορώ να σκεφτώ», αποκρίθηκε η Λόρα, και η φωνή της σχεδόν ράγισε από τη ματαίωση.

«Μου είπατε τι είδους άνθρωπος ήταν ο σύζυγός σας. Θα πρέπει να είχαν σημειωθεί άσχημα περιστατικά, άνθρωποι που τους τάλαιπώρησε. Μα τον Θεό, θα πρέπει να υπάρχει *κάτι*», αναφώνησε.

Η Λόρα βάδισε στο δωμάτιο, πασχίζοντας απεγνωσμένα να θυμηθεί.

«Κάποιος που είχε εκτοξεύσει απειλές. Δικαιολογημένες απειλές, ενδεχομένως», την ενθάρρυνε ο Στάρκγουεντερ.

Η Λόρα σταμάτησε να βαδίζει, και στράφηκε να τον αντικρίσει. «Υπήρχε κάτι, ναι, μόλις τώρα το θυμήθηκα», είπε. Μίλησε αργά. «Ένας άντρας που ο Ρίτσαρντ πάτησε το παιδί του με το αυτοκίνητό του».

«Οι άντρες δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν τη δολοφονία. Οι γυναίκες, ως φαίνεται, μπορούν. Το ζήτημα είναι ότι εάν ένας άντρας διαπράξει φόνο για μια γυναίκα, αυτό ενισχύει την αξία του στα μάτια της».

Νότια Ουαλία. Νύχτα πνιγμένη στην ομίχλη. Ένα διερχόμενο αυτοκίνητο πέφτει σε ένα χαντάκι, και ο οδηγός του κατευθύνεται προς ένα απομονωμένο σπίτι για να αναζητήσει βοήθεια. Κι εκεί, αντικρίζει μια γυναίκα με ένα όπλο στο χέρι να στέκεται πάνω από το νεκρό σώμα του συζύγου της, ο οποίος είναι καθηλωμένος σε αναπηρικό καροτσάκι.

Η γυναίκα παραδέχεται ότι διέπραξε τον φόνο και ο απροσδόκητος επισκέπτης προσφέρεται να τη βοηθήσει να επινοήσει ένα άλλοθι.

Υπάρχει περίπτωση όμως να μη διέπραξε το έγκλημα η Λόρα Γουόργουικ; Κι αν είναι έτσι τα πράγματα, ποιον προσπαθεί να καλύψει; Το σπίτι φαίνεται γεμάτο πιθανούς υπόπτους...

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24185